

**ZLOČIN
NEVHODNÉ
DO 15 ROKOV!**

ČIERNY SNEH

LOTTE KINSKOFER

FRAGMENT

Zločin: Čierny sneh

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Triler: Mrazivé leto

Triler: Pod krídlami motýľa

Triler: Výkrik do tmy

Triler: Zradný anjel

Krimi triler: Dom smrti

Krimi triler: Slzy anjela

Zločin: Ľadové oči

Lotte Kinskofer

Zločin: Čierny sneh – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

1. kapitola

Simon je preč. Jednoducho zmizol. Hovoril, že cez víkend bude u svojho najlepšieho kamaráta.

Nebol tam.

Nie je nikde.

Nenechal žiadny odkaz, žiadny list, žiadnu správu.

Môj mladší brat má pätnásť a ešte nikdy nič nevyviedol. Našim sa to vždy zdalo upokojujúce. Teraz už nie. Simon podľa nich nie je typ, ktorý jednoducho zmizne. Takže sa mu muselo niečo stať. Ja sa radšej upínam na myšlienku, že si urobil pekný víkend. Aj keď sa to naňho nepodobá. Nechcem si pripustiť, že sa mu niečo stalo.

Všetko sa to začalo úplne nevinne. Vyzerá to, akoby sa len trochu oneskoril. Sedíme pri stole. Mama, oco a ja. Jedlo je hotové. Čakáme na Simona. Je u svojho kamaráta Yannicka. Býva tam najčastejšie. Chodí za ním v piatok po škole a v nedeľu sa vracia. O siedmej večer musí byť doma. To je náš rodinný čas. Rozprávame sa o novom týždni. Robíme to tak odjakživa.

Už je desať minút po siedmej. Simon nikde. Toto ešte nikdy neurobil.

Je to vlastne maličkosť, ale na ocovi vidieť, že je veľmi nahneváný. Šalát je už na stole. Cannelloni sa ešte zapekajú v rúre. „Možno mu zastali hodinky,“ nadhodí mama.

Oco vstane a bez slova ide k telefónu.

„Dobrý deň, pani Gebauerová, tu je Steiger. Simon už odišiel?“

Otcov hlas znie milo. Potom mu však úsmev zamrzne na perách.

„Môžem, prosím, hovoriť s Yannickom?“

Oco nechá slúchadlo klesnúť. Je celý bez seba.

„U Yannicka nie je.“

„Ale samozrejme, že tam je,“ odpovie mama dôrazne.

„Nebol tam celý víkend.“

Mama zbledne. Pozrie sa na mňa.

Čo o tom vieš? pýta sa pohľadom.

Neviem vôbec nič.

Oco si opäť priloží slúchadlo k uchu.

„Daj to, prosím, na hlasný odposluch,“ žiada ho mama.

Teraz počujeme Yannicka všetci.

„Yannick, kde je Simon?“

Oco už nehovorí nahnevane, skôr s úzkosťou v hlase.

„Nemám tušenia.“

„Povedal nám, že bude celý víkend u teba.“

„Ale nebol tu.“

Oco sa odmlčí, bezradne sa pozrie na mamu, ktorá si nervózne hryzie peru.

„Ani sa ti neozval?“

„Nie.“

„Kedy si ho videl naposledy?“

„V piatok po škole. Keď si sadal na bicykel. Ja som potom odišiel.“

Otec mlčí.

„Dáte mi vedieť, keď sa niečo dozviete?“

Aj Simonov najlepší kamarát má teraz v hlase obavy.

„Áno, dám,“ povie oco a zavesí.

O nejakom oneskorení a zlosti už nemôže byť ani reči. Sedíme pri stole ako ochromení. Šalát, nápoje, tanieri i príbory, všetko pôsobí takmer hlúpo.

„Možno je u nejakého iného kamaráta,“ povie oco.

Mama krúti hlavou: „Hovoril, že ide k Yannickovi.“

„Zrejme si to rozmyslel.“

„Obtelefonujem všetkých jeho spolužiakov a kamarátov.“

Mama je rada, že môže niečo robiť.

„Mali by sme najprv skúsiť jeho mobil,“ navrhujem.

Naši sa tvária, akoby som bola tá najmúdrejšia na svete.

„No iste, samozrejme,“ prikývne oco, vyhladá Simonovo číslo a volá.

Chvíľu počúva. Odkazová schránka, naznačí perami, potom hneď spustí.

„Simon, tu je otec. Kde si? Zavolaj nám!“

Jeho hlas znie zároveň agresívne aj úzkostlivo.

„Príliš si sa náhlil,“ ozve sa mama, „a na polovicu vecí si zabudol.“

„Na čo, prosím ťa?“

„Že sa má ohlásiť, aj keby mal nejaké problémy.“

Oco jej podá telefón. „Povedz mu to sama.“

Už to napätie nemôžem vydržať. Vykradnem sa z izby, kým mama znovu skúša volať na Simonovo číslo. V chodbe začujem známu melódiu. Ozýva sa zhora.

„To je predsa Simonov mobil,“ vyhrknem a vybieham hore schodmi. Keď sa objavia naši, stojím už v jeho izbe a mobil držím v ruke.

„Prečo ho tu nechal?“ zamrmle oco, hoci vie, že mu na to nemôžeme odpovedať.

Nádej, že sa Simonovi jednoducho dovoláme, v tom okamihu pohasla.

„Zavoláme na políciu,“ vyhlási mama.

„Chcem najprv vyskúšať všetky možnosti,“ oponuje jej otec.
„Niekd predsa musí byť.“

Vtom niekto zazvoní.

„Simon!“ vykrikuje mama a beží dole schodmi.

Samozrejme vieme, že Simon má kľúč. Ale zmes strachu a nádeje z nás všetkých robí idiotov. Mama otvorí. Vonku stojí Max. Jasné. Boli sme dohovorení.

Chceli sme ísť ešte po večeri von.

Chceli.

Objímam Maxa a pritisnem si tvár k jeho tvári. Pocíti moje slzy. Pýta sa, čo sa stalo. Tichým, chápaným, láskavým hlasom. Teraz, keď je tu, cítim sa o čosi lepšie.

Opäť sedíme pri jedálenskom stole v obývačke. Ešte tu ležia taniere. Šalát povádal. Cannelloni sme ani nevybrali z rúry.

Max ma drží za ruku, mlčí s nami. Je rovnako bezradný ako my. Nalieva si minerálku a pije. Je to Simonov pohár. Sedí na Simonovom mieste.

„Nemáš tušenia, kde je?“ pýta sa ho mama.

Max krúti hlavou.

„Veď si bol preňho ako starší brat.“

„Čo basket? Nemali ste niekde hrať?“

„On teraz nechodí. Poranil si predsa nohu a ešte stále nie je úplne fit.“

Max bezradne krčí plecami. Je toho naňho veľa, ako na nás všetkých.

Vonku sa zotmelo.

Dvere na terasu sú napriek tomu otvorené.

Akoby sme chceli dať Simonovi možnosť rýchlo vklznúť dovnútra, keby predsa len prišiel.

Je neskoré leto, vonku je dusno.

Mne je však zima.

Vyložím si chodidlá na stoličku, objímam si nohy rukami, hlavu si položím na kolená.

Som na smrť unavená, ale srdce mi tlčie šialene rýchlo.

Max ma hladí po chrbte, nežne mi bozkáva tvár a šepká mi upokojujúce slová, ktoré chcem počuť, no zároveň im nedokážem veriť. Že sa Simonovi nič nestalo. Že všetko bude zasa dobré. Chce mi dodať odvahy. Funguje to len na chvíľku. Potom sa vráti strach.

Všetci si teraz želáme, aby bol Simon hazardér, ktorý jednoducho občas znenazdajky zmizne.

Radi by sme sypali z rukáva vety ako:

Len počkajte, až príde domov. Ten niečo zažije.

Typický Simon, stále sú s ním nejaké problémy.

Najhoršie zo všetkého totiž je, že toto by sme o ňom nikdy nepovedali. Preto sa tak bojíme, že sa mu niečo stalo.

Snažíme sa zachrániť hyperaktivitou.

My s Maxom prehľadávame Simonovu izbu.

Naši obvolávajú všetkých jeho kamarátov.

Teraz aspoň niečo robíme.

Na chvíľu zabudneme na paniku.

2. kapitola

Mama si vezme na starosť spolužiakov, oco hráčov basketu a ostatných kamarátov.

Existuje niekto ďalší? Priatelia z minulosti, z pingpongového krúžku? Možno zo základnej školy? Má kamarátov na čete? Ak áno, tak čo sú zač? Naraz si uvedomíme, že toho o Simonovi veľa nevieme. Nie je to dobrý pocit.

„Keep out.“ Táto ceduľa visí na dverách Simonovej izby. Všimla som si ju len pred pár hodinami. Bolo mi jedno, ako Simon žije. Teraz ma nič iné nezaujíma.

Ani naši k Simonovi nechodili veľmi často. Simon bol vždy vzorný a špinavé oblečenie si nosil do práčky sám. Použité poháre vracal do kuchyne. Bol poriadny. A držal rodičov mimo svojho územia.

Pred dvoma rokmi som si presadila, že sa naši nemôžu len tak hrabať v mojich veciach.

„Dobre, budeme vám dôverovať,“ vyhlásil vtedy oco. „Vaše izby patria len vám, ak si tam budete udržiavať aspoň aký-taký poriadok.“

Ja som to vybojovala a Simon z toho profitoval.

Veľa ľudí z triedy si myslí, že som nekonfliktná. Nikdy nerobím veľké scény a nie som nápadná. Ale keď niečo naozaj chcem, dokážem byť tvrdohlavá. Tak to bolo aj s mojou izbou. Už som nechcela, aby tam mama každú chvíľu chodila, a už vôbec nie,

keď som mala na návšteve kamarátov. Ten boj trval celé týždne. Ale vyhrala som. Teraz mama vždy zaklope a počká, kým poviem, že môže ďalej. Je to pre ňu ťažké, viem, ale robí to. A robila to aj v prípade Simona.

Najprv sa s Maxom chvíľu rozhliadame. V kúte ležia športové potreby. Vidím basketbalovú loptu, tašku napchatú športovým oblečením, plagát s Dirkom Nowitzkým, rôzne diplomy a dokonca jeden pohár.

Toto je veľký Simon. Okrem neho existuje ešte malý Simon. Na poličke stoja figúrky z kindervajíčok a na stene ešte zostal adventný kalendár pre fanúšikov Eintrachtu Frankfurt.

Všetko úplne nevinné.

Tým horšie.

Max ma objíma, pohladí ma po vlasoch.

„Mám sa mrknúť do jeho počítača?“

Prikývnem. Rozumie sa tomu lepšie než ja. Zapne pécečko, zamrmle niečo ako „žiadne heslo“ a potom prechádza všetky súbory a navštívené internetové stránky.

Ja zatiaľ prezerám knihy a zošity, ktoré sa v izbe povalujú. Nerobím to rada, pripadáam si, akoby som Simona špehovala. Ale možno je to dôležité. Nemal sa stratiť, môj blbý braček, nemuseli by sme sa teraz hrať v jeho veciach.

Naraz som na Simona našťvaná.

Skúšam si nahovoriť, že ušiel.

Pretože inak by som si musela myslieť, že sa mu niečo stalo.

Chcem zahnať ten strach, hľadám vysvetlenie.

Urobil si pekný víkend.

To by o ňom nikto z nás nepovedal.

Ale mal mi to povedať, idiot.

Ja by som naňho nežalovala.

Premýšľam, kde by asi tak mohol byť.

Naše mestečko leží medzi Mannheimom a Frankfurtom. Kam by som išla ja, keby som sa chcela zabaviť?

Má nejaké dievča, nového kamaráta?

Vyrazil si sám alebo je niekto s ním?

Potom nájdem jeden z obrázkov, aké Simon občas čmára. Pokúša sa kresliť čosi v štýle japonských komiksov manga. Veľmi mu to nejde, ale nevzdáva sa. Skúša to stále znova.

Zdrhol by taký chalan z domu? Prečo by to robil?

Idem k Maxovi a zozadu ho objímam.

„Aj ja sa bojím,“ povie potichu a ja cítim, že mi rozumie.

Zdola zaznejú hlasy našich.

„Hovor predsa tichšie, Christine.“

„Nemôžem sa pokojne a uvoľnene rozprávať s ostatnými rodičmi, zatiaľ čo Simon tam vonku...“ Mama nedokončí vetu a rozplače sa.

„Ale ja sa nemôžem sústrediť na svoje hovory, keď musím počúvať tie tvoje.“

„Tak bež hore. Máš predsa pracovňu.“

Starý spor. Oco má pracovňu, mama nie. Teraz sa to sem vôbec nehodí. Je to ešte menej dôležité než predtým.

Max vstane, zatvorí dvere, berie ma do náručia.

„Sľúb mi, že sa nikdy nebudeme takto hádať, Lara,“ zašepká mi do ucha a pobožká ma.

Sľúbim mu to rada. Objímame sa niekoľko minút. Zdá sa mi, že Max je jediný človek na svete, na ktorého sa môžem spoľahnúť. Je to dobrý pocit. Je o mňa postarané, on ma ochráni. V tej chvíli dokonca verím, že mi pomôže. Simona zas nájdeme. Táto úloha nás ešte viac zblíži.

Pokračujeme v hľadaní. Ja kontrolujem Simonove veci do školy, Max počítač.

„A čo maily?“ pýtam sa. „A hľadať čudné súbory, poznámky, čet...“

Max sa na mňa pozrie, akoby chcel povedať, že sám dobre vie, čo má hľadať.

„No dobre,“ zamrmlam a otočím sa k Simonovmu najsúkromnejšiemu miestu – k jeho posteli.

Vleziem pod ňu. Nie je tu veľmi čisto. Ale pod mojou posteľou to vyzerá podobne.

Vynorím sa so škatuľou. Rozkašlem sa, vytrasiem si z trička chuchvalce prachu a potom škatuľu otvorím. Detské haraburdy. Mušle, kamienky, listy, dokonca jedľové šišky.

Max sa krátko usmeje. „Keby si mala ségru, povedal by som, že to je romantička.“

Mrzuto odstrčím škatuľu nabok. Žiadne stopy. Malo by ma to upokojiť, ale neupokojí. Hľadám predmet, ktorý by mi povedal: Toto sa Simonovi stalo, tam ho môžeš nájsť, všetko je jasné, hádanka je rozlúštená.

Bohužiaľ, nie je to také jednoduché.

Vleziem pod posteľ znova. Vylovím niekoľko prázdnych plechoviek od Red Bullu. A poloprázdnu fľašu.

„Pozrime sa, vodka,“ žasnem.

Max ani neodvráti oči od počítača, len sa ticho zasmeje.

„To je predsa v tomto veku normálne.“

V tomto veku? Max má pravdu: Simon má pätnásť. Ja som v pätnástich takisto už pila alkohol. Ale aj tak, Simon je predsa môj malý braček – príliš mladý na vodku.

„Kde to vzal?“

„U nás na tieto veci natrafíš v skrinke v obývačke. U vás nie?“

To bol teda gól. Viem predsa, že Maxova mama sa občas rada niečoho napije. „Prepáč,“ zamrmlam.

„Nič sa nedeje. Každý má nejakého koníčka.“
Max sa bráni cynizmom. Hľadím naňho s obavami.

„Našiel si niečo?“

„Nič zvláštne,“ mrmle Max a zatvorí stránku, ktorú si práve prezeral.

„Nemala by som sa pozrieť na jeho maily ja?“ navrhujem.

„Nechaj to na mňa!“

Max je podráždený, ale ja sa nevzdávam.

„Poznám ho lepšie než ty. A jeho kamošov tiež.“

Max sa ironicky usmieva, ale mlčí. Nepúšťa ma k počítaču, tvrdohlavo pokračuje. Preklikáva sa rôznymi programami.

„Čo je toto?“ pýtam sa a ukážem na jednu ikonku.

Max na ňu dvakrát klikne.

„Musíš bojovať, môžeš zvíťaziť. Nikomu never, v každom musíš vidieť svojho nepriateľa,“ prednesie monotónnym hlasom.
Zmätene zízam na obrazovku.

„Znič všetko, čo ťa ohrozuje. Odvrhni všetko, čo ťa oslabuje. Nespoliehaj sa na nikoho, len sám na seba.“

„Počítačová hra – nejaké pif-paf,“ zamrmle Max. „Ale nie je to práve nevinné.“

„To sa predsa k Simonovi vôbec nehodí!“ zvolám.

„Toľko vecí sa nehodí k Simonovi, tak ako ho poznáme.“

Maxa vyrušuje, že stojím vedľa neho pri počítači.

„Ty si už hotová? Všetko si skontrolovala?“ pýta sa ma.

Rozhliadam sa po izbe. Kam by som sa ešte mohla pozrieť? Pod matrac? Prečo by tam niečo schovával?

Zásah.

Zarazená ukážem Maxovi niekoľko bankoviek. Tristo eur.
Kde ich Simon vzal?

Aj Max je prekvapený.

„Možno si na niečo šetrí.“

„Na to má vkladnú knižku, pokiaľ viem.“

„Tak je to tajná železná rezerva.“

To by si ju predsa vzal so sebou, pomyslí si.

Znovu vo mne narastá strach.

Max ma zovrie v náručí a upokojuje ma. Hľadá vysvetlenie, prečo tu Simon nechal peniaze.

„Zabudol na ne.“

„Nepotrebuje ich, pretože sa čoskoro vráti.“

„Zdržal sa na nejakej žúrke.“

Nevieme vôbec nič.

Špekulujeme.

Chceme svoj strach nejako pomenovať, aby sme mu neboli vydaní úplne napospas.

Naraz spanikárim. Vymaním sa Maxovi z náručia a obrátim celú izbu hore nohami – neberiem ohľad na poriadok ani na súkromie.

Prudko otvorím šatník a vyhádzem všetko, čo tam nájdem.

Za tričkami leží drahý iPod.

Nový. Ešte nevybalený.

Kde sa vzal? Čo tu robí?

Max vyťahuje zo športovej tašky Playstation.

Prečo Simon tie veci schováva?

Ukradol ich? Chcel ich prediť pod rukou?

Za kôpkou kníh je nový, ešte zabalený mobil. Držím ho v ruke a vytriešťam naň oči.

Ničomu nerozumiem.

Čo to má spoločné so Simonom?

Prečo jeho izba slúži ako sklad tovaru?

Čo sa skrýva za fasádou milovníka basketu a kindervajíčok?

„Kde vzal Simon peniaze na všetky tie veci?“

Bezradne sa pozriem na Maxa, akoby mal poznať odpoveď.

No on len krčí plecami.

„Často ste sa spolu rozprávali,“ dobiedzam.

„Iste.“

„Určite ti už povedal veci, s ktorými človek hneď nebeží za rodičmi.“

„Ale nič dôležité.“

„Teraz je všetko dôležité.“

Max sa na mňa uprene zahľadí. „Naozaj si myslíš, že by som ti zamlčal niečo, čo by nás mohlo posunúť ďalej?“

Som rada, že aspoň jemu môžem dôverovať.

Max ešte prezrie Simonov mobil.

Prečo ho tu nechal?

To ma mätie zo všetkého najviac.

Že si nevzal žiadne oblečenie, dobre.

Že si zabudol peniaze, aj to je možné.

Ale mobil mával Simon vždy pri sebe.

„Adresár je prázdny, čísla sú preč, posledné hovory vymazané. Vyzerá to, že to urobil úmyselne.“

„Zmazal stopy?“

Max prikývne. „A mobil tu nechal, aby ho nikto nemohol lokalizovať.“

„Prečo by chcel zmiznúť?“

Dobrá otázka. No nemám na ňu odpoveď.

Bezradne sedím na posteli.

„Vôbec sa to k nemu nehodí. Drahé veci, schované peniaze, vodka...“

„... takže je celkom možné, že na pár dní zmizol.“

Maxove slová znejú logicky a neškodne, na chvíľu ma zbavia strachu.

Opriem sa oňho. Objíme ma okolo pliec, chlácholivo mi niečo šepká. Cítim jeho blízkosť a vychutnávam si ju, aj keď sa stále bojím o Simona.

Ruky sa mi už netrasú.

Už mi ani nie je zima.

Čo povieme našim?

Simon hrá počítačové strieľačky.

Pije vodu.

V izbe sa mu povalujú peniaze a kupuje si drahé veci.

„Som za absolútnu otvorenosť,“ nadhodí Max. „Vaši majú právo vedieť, čo sme našli. Možno im napadne, odkiaľ Simon tie veci má a čo by sme mali robiť ďalej.“

Max má pravdu. Otvorenosť je v tomto prípade strašne dôležitá. Napriek tomu si nie som istá a váham.

„Pochopiteľne ich to bude bolieť,“ dodá potichu.

Typický Max. Vidí aj druhú stranu. Zvažuje následky. Niekedy mi ide na nervy, že je taký racionálny. Občas si želim, aby bol spontánny, bláznivý, bezstarostný. Pochabý a detinský ako iní zamilovaní. Ale teraz som rada, že myslí jasne a analyticky.

„Zatiaľ im nič nepovieme,“ rozhodnem sa spontánne. „Odnesiem peniaze, iPod a ostatné veci k sebe a ty vymaž z počítača tú strieľačku.“

Max prikývne. „Asi máš pravdu. Na vašich toho bolo dnes už dosť. Na všetko ostatné je ešte čas.“

„Chcem sa na to najprv vyspať. Hádám im to poviem zajtra.“

Naši telefonovaním nič nezistili.

Simon nikde nie je.

Nikto ho nevidel.

Akoby sa pod zem prepadol.

„Čo je v jeho izbe?“ pýta sa oco a mama ticho plače.

„Nič zvláštne,“ klamem.

Max mi rýchlo podá pomocnú ruku.

„V počítači sú maily kamarátom, úplne normálne. Nezdá sa, že by niečo nebolo v poriadku.“

Cítim sa mizerne. Možno som odpratala dôležité indície. Ale naši vyzerajú úplne vyčerpaní. Oco si unavene pretrie oči.

„Mali by sme ešte zavolať Sebastianovi.“

Výraz maminej tváre sa okamžite zmení. Objaví sa v nej nová nádej. Z tváre jej zmizne šed', vyskočia na nej červené ťlaky, vyzerá nervózne a živo zároveň. Okamžite siahne po telefóne. „Prečo sme na to neprišli skôr? Bude u Sebastiana. Ako inokedy.“

Max na mňa hodí spýtavý pohľad.

„Kedysi sme často chodili na prázdniny k maminmu bratovi do Frankfurtu,“ vysvetľujem.

Mama, ešte pred chvíľou kôпка nešťastia, je teraz plná nádeje. Vydrží jej však sotva minútu. Simon u strýka Sebastiana nie je. Mama je opäť zúfalá, bezradná, skleslá. Zas jedna slamka, ktorej sme sa na okamih chytily. Márne.

„Dnes už nemôžeme robiť nič,“ povie oco.

„Zavolám na políciu,“ odporuje mu mama.

„Ani oni do zajtrajšieho rána nič nepodniknú,“ tvrdí oco.

„Ako to môžeš vedieť?“ Mama má bojovú náladu.

„Už ste to oznámili dedkovi a babke?“ preruším vznikajúcu diskusiu.

„Mojim rodičom zatiaľ nebudeme nič hovoriť,“ vyhlási oco. „Až na Malorku sa Simon sotva dostane. A čo sa týka maminých rodičov...“

Spýtavo sa pozrie na mamu.

„To má teraz naozaj čas,“ zotrie si mama slzy. „Stačí, že ja som na konci s nervami.“

„Už je neskoro, na chvíľku si ľahnem,“ ozve sa oco.

„Hádám si teraz nechceš ísť ľahnúť!“

Skôr ako môžu pokračovať v hádke, zmizneme s Maxom hore.

Max zostane na noc u mňa. Naši to nevidia radi. Niekoľkokrát sme sa pre to poriadne pohádali, než mi to dovolili. Ale neustúpila som. Po čase to vzdali. Pod podmienkou, že sa ich zakaždým vopred spýtam, aby mohli každú spoločnú noc odsúhlasiť. Dnes som sa nepýtala. Ale dnes je aj tak všetko inak.

Ležíme v posteli. Max ma drží v náručí. Sotva počuteľne šepkáme.

Zvyčajne sú to pre mňa tie najkrajšie chvíle. Vonku je ticho, rodičia sú ešte v obývačke, sme s Maxom sami. Max ma jemne hladí, ale romantická nálada neprichádza. Nedokážem odpútať myšlienky od Simona.

Kde je a čo robí?

Bolo správne, že sme našim neprezradili, čo sme v jeho izbe našli?

„Boli aj tak úplne zdeptaní, len by ich to dorazilo.“

Som rada, že to Max hovorí. Upokojuje to moje nečisté svedomie.

Možno sa Simon zajtra vráti.

Možno je toto všetko len zlý sen.

Možno sa to všetko dá ľahko vysvetliť.

Ale možno aj nie. Čo potom?

3. kapitola

Nieko zvoní. Nie váhavo, opatrne, ale hlasno, naliehavo a predovšetkým dlho. Otváram oči a mrknem sa na budík. Sú tri hodiny v noci, nespala som ani dve hodiny. Max sa mi pritúli k chrbtu a ticho zamrmle: „Práve sa mi o tebe sníval taký krásny sen.“

To je Simon, pomyslí si a vyskočím z postele. Už zasa úplne ignorujem, že má kľúč, takže by nezvonil, jednoducho by si odomkol.

Zdola počujem cudzí mužský hlas.

„Volali ste nám?“

„Ďakujem, že ste prišli tak rýchlo.“ To je mama.

„To je predsa samozrejmé,“ hovorí muž.

Potom hlasy zmiznú v obývačke. Ešte počujem, ako nieko zatvára dvere.

„Myslím, že mama zavolala políciu.“

Max sa posadí a rozsvieti lampu na nočnom stolíku. Rýchlo si niečo oblečiem. Max sa na mňa pozerá a mne to nie je príjemné, jeho túžobný pohľad sa teraz nehodí. Všimne si to a odvráti zrak.

„Ideš dole?“

Prikývnem.

„Bude ti vadieť, keď zostanem tu?“

„Bola by som radšej, keby si tam bol so mnou.“

„Vaši predsa nevedia, že som tu zostal. A nevidia ma tu veľmi radi... Pripadá mi čudne, ako votrelec.“

Som trochu sklamaná, ale možno má pravdu. Aj keď neverím, že by sa naši začali práve teraz dohadovať o jeho prenoco-
vaní.

Odchádzam, ale Max ma zastaví. Vstane, vezme ma do náru-
čia a pobožká ma.

„Aj keď nepôjdem dole, budem s tebou, Lara, jasné?“

„Ja viem,“ hovorím. „Vďaka.“

Pri jedálenskom stole sedia dvaja policajti. Jeden kladie otázky
a robí si poznámky, druhý sa rozhliada. Nenápadne, ale ja si
hneď všimnem, že si o nás chce urobiť obraz.

Mama má na sebe rovnaké oblečenie ako pred pár hodinami,
keď som si išla ľahnúť. Vôbec teda nespala. Oči má červené, ner-
vózne sa hrá s podložkou, ktorá leží na stole.

Oco je však v pyžame. Zrejme bol v posteli.

„Chcel som sa ráno zastaviť u vás na stanici.“

Pozrie sa na mamu, akoby chcel povedať: Do rána to predsa
mohlo počkať.

„Myslela som si, že čím skôr niečo podniknete, tým lepšie,“
bráni sa mama.

Jeden z policajtov sa krátko pozrie do podkladov. „Váš chlapec
teda zmizol v piatok krátko po trinástej hodine, keď ho jeho ka-
marát videl naposledy.“

„Ale teraz uprostred noci predsa aj tak nemôžete nič podnik-
núť,“ snaží sa oco vysvetliť svoje správanie.

Mama naňho vrhne ľadový pohľad.

„Nechápte ma zle, prirodzene, že si robím starosti a mám
strach, ale...“

Druhý policajt si všimne, že stojím vo dverách. Naši boli takí
ponorení do svojej debaty, že si vôbec nevšimli, že som prišla.

„To je naša dcéra Lara,“ predstaví ma oco.